

SOMAN CHAINANI

EEN KRISTAL
VAN TIJD

Vertaling Karin de Haas

Illustraties Iacopo Bruno

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Soman Chainani
Oorspronkelijke titel: *The School for Good and Evil: A Crystal of Time*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties omslag en binnenwerk: © 2019 Iacopo Bruno
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1638 2
ISBN 978 94 027 7293 7 (e-book)
NUR 284 & 285
Eerste druk oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Children's Books, een divisie van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

IN HET OEROUDE WOUD
STAAT EEN SCHOOL VAN GOED EN KWAAD
TWEE TORENS IN HET BOS
ÉÉN VOOR WIE PUUR IS
EN ÉÉN VOOR WIE SLECHT IS
JE KUNT NIET ONTSNAPPEN
JE KUNT ER ALLEEN UIT WEGKOMEN
DOOR IN EEN SPROOKJE TE STAPPEN

De dame en de Slang

Als de nieuwe koning van Camelot van zins is om je ware liefde te vermoorden, je beste vriendin te ontvoeren en jou als een prooi op te jagen, dan kun je maar beter een plan hebben.

Maar Agatha had geen plan.

Ze had geen bondgenoten.

Ze had geen plek om zich te verstoppen.

En dus sloeg ze op de vlucht.

Ze vluchtte zo ver mogelijk bij Camelot vandaan, zonder route of bestemming, rennend door het Einde-loze Woud, haar jurk scheurend aan doornen en takken terwijl de zon opkwam en onderging...

Ze rende en rende, terwijl de tas met de kristallen bol van de decaan tegen haar ribben stootte. Terwijl GEZOCHT-posters met haar gezicht op bomen verschenen, een waarschuwing dat het nieuws zich sneller verspreidde dan haar benen haar konden dragen en dat ze nergens meer veilig zou zijn.

Op de tweede dag verschenen er blaren op haar voeten, haar spieren brandden en het enige eetbare wat ze kon vinden waren paddenstoelen, bessen en appels die ze onderweg van struiken en bomen griste. Het leek wel of ze in kringetjes rondrende: de mistige rivieroevers van Mahadeva, de grenzen van Gillikin, en toen weer terug naar Mahadeva in het bleke licht van de zonsopgang. Het lukte haar niet om een plan te bedenken, of een plek waar ze naartoe kon vluchten. Het lukte haar helemáál niet om aan het heden te denken. Haar gedachten dwaalden naar het recente verleden: Tedros in ketenen geslagen en ter dood veroordeeld... Haar vrienden in de gevangenis... Merlijn bewusteloos afgevoerd... Een boosaardige slechterik die de kroon van Tedros droeg...

Ze strompelde door dichte roze mist, zoekend naar het pad. Was Gillikin niet het koninkrijk met de roze mist? Had Yuba de Gnoom hun dat niet geleerd op school? Maar ze was al uren geleden uit Gillikin vertrokken. Hoe kon ze daar nu weer terug zijn? Ze moest haar hoofd erbij houden. Ze moest vooruitkijken in plaats van achterom. Maar het enige wat ze nu nog kon zien, waren nevelige roze wolken die de vorm aannamen van de Slang. Die gemaskerde, met schubben bedekte jongen van wie ze zeker had geweten dat hij dood was, maar die ze net weer levend had gezien...

Tegen de tijd dat ze die gedachten even van zich af kon zetten, was de mist verdwenen en de avond gevallen. Op de een of andere manier was ze in het Stymphenbos terechtgekomen, en er was nergens een pad te bekenen. Het begon te onweren, en bliksem flitste tussen de bomen. Ze verschool zich onder een reusachtige paddenstoel.

Waar kon ze naartoe? Wie zou haar kunnen helpen, nu iedereen die ze vertrouwde was opgesloten in een kerker? Ze had altijd op haar intuïtie vertrouwd, haar vermogen om ter plekke een plan te bedenken. Maar hoe kon ze een plan bedenken als ze niet eens wist wie haar tegenstander was?

Ik heb gezien dat de Slang dood was.

Maar toen bleek hij niet meer dood te zijn.

En Rhian stond nog op het podium.

Dus Rhian kan de Slang niet zijn.

De Slang is iemand anders.

Ze werken samen.

De Leeuw en de Slang.

Ze dacht aan Sophie, die duizelig van verliefdheid Rhians ring had geaccepteerd, in de veronderstelling dat ze zich met de ridder van Tedros verloofde. Sophie, die had gedacht dat ze liefde had gevonden – échte liefde, die het Goede in haar zag – maar die gegijzeld was door een schurk die nog veel Slechter was dan zij.

In elk geval zou Rhian Sophie niets aandoen. Nog niet. Hij had haar nodig. Waarvoor, dat wist Agatha niet.

Maar Rhian zou Tedros wél kwaad doen.

Tedros, die Agatha de vorige avond tegen Sophie had horen zeggen dat hij gefaald had als koning. Tedros, die zich nu afvroeg of zijn eigen prinses nog wel in hem geloofde. Tedros, die zijn kroon was kwijtgeraakt, zijn koninkrijk en zijn volk. Die nu in handen was van zijn vijand, die hij gisteren nog als een broer had omhelsd. De vijand die nu beweerde dat hij zijn broer wás.

Agatha's maag verkrampde. Ze moest Tedros in haar armen nemen en hem zeggen dat ze van hem hield. Dat ze nooit meer aan hem zou twijfelen. Dat ze haar leven voor het zijne zou geven, als dat moest.

Ik zal je redden, dacht ze wanhopig. Ook al heb ik geen plan en niemand die me kan helpen.

Tot die tijd moest Tedros sterk blijven, wat Rhian en zijn mannen hem ook aan zouden doen. Tedros moest een manier zien te vinden om dit te overleven.

Als hij al niet dood was.

Bij die gedachte begon Agatha weer te rennen, in het licht van de bliksemflitsen, door het laatste stukje van het Stymphenbos en over de spookstranden van Akgul, die niet uit zand maar uit as bestonden. De kristallen bol van Dovey hield haar op, en het voortdurende bonken tegen haar zij veroorzaakte een blauwe plek. Ze moest rusten. Ze had al in geen dagen meer geslapen. Maar haar gedachten tolden rond als een doorgeslagen rad.

Rhian heeft Excalibur uit de steen getrokken.

Daarom is hij nu koning.

Ze ging sneller rennen.

Maar hoe kan dat?

De Vrouwe van het Meer zei tegen Sophie dat de Slang de koning was.

Maar volgens Excalibur was Rhián de koning.

En Arthur had Tedros verteld dat Tédros de koning was.

Er klopt iets niet.

Hier is toverkracht in het spel.

Agatha hield haar adem in, verdwaald in een doolhof van gedachten. Ze moest hulp zien te vinden. Ze moest antwoorden zien te vinden.

De benauwde warmte maakte plaats voor een snijdende wind, gevolgd door sneeuw, en het bos ging over in een weidse toendra. Verdwaasd door uitputting vroeg ze zich af of ze door de maanden en de seizoenen was gerend.

Maar nu kon ze in de verte het silhouet van een kasteel zien, met torenspitsen die door laaghangende wolken staken.

Camelot?

Was ze na die lange inspannende zoektocht naar hulp weer teruggerend naar het gevaar? Had ze al die tijd verspild?

De tranen sprongen haar in de ogen, en ze wilde zich omdraaien en het weer op een rennen zetten.

Haar lichaam weigerde echter dienst. Haar benen begaven het en ze zakte in de zachte sneeuw, met haar zwarte jurk als de vleugels van een vleermuis om haar heen gespreid. Zo viel ze als een blok in slaap.

Ze droomde over een scheve toren, gebouwd van duizend gouden kooien, die tot hoog in de hemel reikte. In iedere kooi zat een vriend of een dierbare gevangene – Merlijn, Guinevere, Lancelot, professor Dovey, Hester, Anadil, Dot, Kiko, Hort, haar moeder, Stefan, professor Sader, Lady Lesso en anderen. De kooien stonden wankelend op elkaar, en die van Sophie en Tedros wiebelden helemaal bovenaan en dreigden als eerste omlaag te storten. Terwijl de toren schudde en zwaaide, wierp Agatha zich ertegenaan om te voorkomen dat hij zou omvallen. Haar magere, slungelige gestalte was het enige wat voorkwam dat haar vrienden hun dood tegemoet zouden storten. Maar net toen ze de toren had weten te stabiliseren, verscheen er een gedaante op de hoogste kooi...

Half Leeuw. Half Slang.

Een voor een smeed hij de kooien van de toren.

Ze schrok wakker, badend in het zweet, ondanks de sneeuw. Ze keek op en zag dat het onweer was weggetrokken en dat het kasteel duidelijk zichtbaar was in de ochtendzon.

Aan de voorkant zwaaiden twee ijzeren hekken open en dicht, klapperend tegen de rotsen. Hekken die toegang gaven tot een wit fort dat boven een kalm grijs meer uittorende.

Agatha's hart sloeg een slag over.

Dat was niet Camelot.

Het was Avalon.

Iets in haar binnenste had haar hiernaartoe geleid.

Naar de enige persoon die haar antwoorden kon geven.

Iets in haar binnenste had al die tijd een plan gehad.

'Hallo?' riep Agatha naar het stille water.

Er gebeurde niets.

'Vrouw van het Meer?' probeerde ze nog een keer.

Zelfs geen rimpeling.

Ze werd zenuwachtig. Ooit was de Vrouwe van het Meer de belangrijkste bondgenoot van Goed geweest. Daarom had Agatha's ziel haar hiernaartoe gebracht. Om hulp te zoeken.

Maar Chaddick had de Vrouwe van het Meer ook om hulp gevraagd. En die was uiteindelijk overleden.

Ze keek omhoog langs de zigzaggende trap die naar de cirkel van witte torens leidde. De laatste keer dat ze deze oever had bezocht, was ze samen met Sophie op zoek geweest naar het lichaam van Chaddick. Donkere bloedvlekken hadden de sneeuw gekleurd op de plek waar ze de vermoorde ridder van Tedros hadden gevonden, met een tartende boodschap van de Slang in zijn handen geklemd.

Agatha had het gezicht van de Slang nooit gezien. Maar de Vrouwe van het Meer wel, toen ze hem had gekust.

Een kus die de Vrouwe haar krachten had ontnomen en koning Tedros had verraden.

Een kus die de Slang had geholpen om een verrader op de troon van

Tedros te zetten. Want dat was Rhian. Een smerige verrader, die zich had voorgedaan als Tedros' ridder terwijl hij al die tijd onder één hoedje speelde met de Slang.

Ze keerde zich weer naar het water toe. De Vrouwe van het Meer had die Slang beschermd. En niet alleen dat; ze was verliefd op hem geworden, en dat had haar haar krachten gekost. Ze had een heel leven van plichtsbesef weggegooid. Er kroop een rilling langs Agatha's ruggengraat. De Vrouwe van het Meer had immuun moeten zijn voor de charmes van Kwaad. In plaats daarvan kon ze niet langer vertrouwd worden.

Ze slikte moeizaam.

Ik heb hier niets te zoeken, dacht ze.

Er was echter niemand anders tot wie ze zich kon wenden. Ze moest een risico nemen.

'Ik ben het, Agatha!' brulde ze. 'De vriendin van Merlijn. Hij heeft je hulp nodig!'

Haar stem galmde over de oever.

Toen verschenen er rimpelingen in het meer.

Ze boog zich naar voren. In het zilverkleurige oppervlak zag ze enkel haar eigen spiegelbeeld.

Maar toen begon haar gezicht in het water te veranderen.

Stukje bij beetje vervormde haar spiegelbeeld tot dat van een oude vrouw, met plukken wit haar die aan een kale schedel kleefden en een gevlekte huid die los rond de jukbeenderen hing. De feeks school onder het wateroppervlak als een trol onder een brug en ze staarde met koude ogen omhoog naar Agatha. Haar stem klonk door het water, zacht en vervormd.

'We hadden een afspraak. Ik heb Merlijns vraag beantwoord,' siste de Vrouwe. 'Hij mocht me één ding vragen, één ding! En in ruil daarvoor zou hij nooit terugkeren. En nu probeert hij zich daaronderuit te wurmen door jóú te sturen? Ga weg. Je bent hier niet welkom.'

'Hij heeft me niet gestuurd!' protesteerde Agatha. 'Merlijn is gevangengenomen! Er is een nieuwe koning van Camelot die Rhian heet, en hij heeft Tedros, Merlijn, professor Dovey en al onze vrienden in de kerkers opgesloten. En Merlijn is gewond! Als ik hem niet red, gaat hij dood! En Tedros ook! De zoon van Arthur. De wáre koning.'

Er sprak geen schrik, afgrijzen of zelfs maar medeleven uit het gezicht van de Vrouwe. Er sprak helemaal niets uit.

‘Heb je me niet gehoord? Je moet ze helpen!’ smeekte Agatha. ‘Je hebt gezworen om de koning te beschermen –’

‘En dat heb ik ook gedaan,’ kaatste de Vrouwe terug. ‘Ik heb het je verteld toen je hier de laatste keer was. De jongen met het groene masker had het bloed van Arthurs zoon in zijn aderen. En niet zomaar het bloed van Arthurs zoon. Het bloed van Arthurs óúdsten zoon. Ik kon het ruiken toen ik mijn krachten nog had. Ik weet hoe het bloed van de Enige Ware Koning ruikt.’

Ze zweeg even, en haar gezicht betrok. ‘Die jongen had ook krachten. Sterke krachten. Hij voelde mijn geheim: dat ik hier eenzaam was geworden, terwijl ik het koninkrijk beschermde, terwijl ik Goed beschermde, in dit koude, natte graf... Alleen, altijd alleen. Hij wist dat ik mijn toverkracht voor liefde zou ruilen als iemand me de kans zou geven. En hij bood me die kans. Een kans die Arthur me nooit heeft gegeven. De jongen beloofde dat ik me met één enkele kus uit dit leven kon bevrijden. Dat ik met hem mee zou kunnen gaan naar Camelot. Dat ik liefde zou kunnen krijgen. Dat ik iemand voor mezelf zou kunnen hebben, net als jij.’ Ze wendde haar blik af en dook wat verder ineen. ‘Ik wist niet dat dít het gevolg zou zijn van het opgeven van mijn krachten. Ik zal eindigen als een oud wijf, eenzamer dan ooit. Ik wist niet dat zijn belofte niets betekende.’ Haar ogen werden overschaduwd. ‘Maar het is natuurlijk ook zijn goed recht. Hij is de koning. En ik dien de koning.’

‘Maar de koning is niet de jongen die je hebt gekust! Rhián is de koning! De jongen die ze de Leeuw noemen,’ zei Agatha dringend. ‘Dat was niet de jongen die hier was! De jongen die jij hebt gekust, was de Slang. Hij kuste je om je van je toverkracht te beroven, zodat je Goed niet meer zou kunnen beschermen. Hij kuste je om de Leeuw te helpen koning te worden. Snap je het dan niet? Hij heeft je erin geluisd! En nu moet ik weten wie die Slang is. Want als jij om de tuin geleid kunt worden, kan dat Excalibur ook zijn overkomen! En als Excalibur om de tuin is geleid, dan is een Slechte schurk op die manier op de troon van Tedros terechtgekomen –’

De Vrouwe van het Meer schoot naar Agatha toe, en haar oude verweerde gezicht schemerde net onder het wateroppervlak. ‘Niemand heeft me

om de tuin geleid. De jongen die ik kuste, had het bloed van Arthur. De jongen die ik kuste, was de kóning. Dus als het de Slang was die ik heb gekust, zoals jij hem noemt, dan is het de Slang die Excalibur uit de steen heeft getrokken en die nu plaats heeft genomen op de troon.’

‘Maar de Slang heeft Excalibur niet uit de steen getrokken! Dat probeer ik je nou net te vertellen!’ riep Agatha wanhopig. ‘Rhián heeft dat gedaan! En ik heb de Slang daar gezien! Ze spannen samen om de bewoners van het Woud te bedriegen. Ze hebben jou en het zwaard misleid –’

De Vrouwe schoot omhoog en brak door het wateroppervlak heen. ‘Ik heb zijn bloed geroken! Ik rook een kóning!’ Haar stem bulderde als een donderklap. ‘En zelfs als ik “misleid” zou kunnen worden, zoals jij zo brutaal beweert, dan geldt dat nog niet voor Excalibur. Niemand kan het krachtigste wapen van Goed te slim af zijn. Wie Excalibur ook uit die steen heeft getrokken, hij is Arthurs erfgenaam. Het was dezelfde jongen die ik beschermde. Hij is de rechtmatige koning... Niet de koning die jij en Merlijn verdedigen.’

Ze begon weer onder water te verdwijnen.

‘Je mag niet weggaan,’ riep Agatha. ‘Je mag ze niet dood laten gaan.’

De Vrouwe van het Meer verstilde, en onder het water glom haar schedel als een parel. Toen ze deze keer opkeek, was het ijs in haar ogen gesmolten. Agatha zag alleen nog maar triestheid in haar blik.

‘In wat voor problemen Merlijn en je vrienden ook terecht zijn gekomen, ze hebben het over zichzelf afgeroepen. Hun lot ligt nu in handen van de Verteller,’ zei de Vrouwe zacht. ‘Ik heb die jongen, Chaddick, begraven, zoals je me vroeg. Ik heb Merlijn geholpen, zoals hij wilde. Ik heb niets meer te geven. Dus ga weg, alsjeblieft. Ik kan je niet helpen.’

‘Dat kun je wel,’ smeekte Agatha. ‘Jij bent de enige die het gezicht van de Slang heeft gezien. Jij bent de enige die weet wie hij is. Als je me vertelt hoe de Slang eruitziet, kan ik uitzoeken waar hij en Rhian vandaan komen. Ik kan het volk van Camelot bewijzen dat het leugenaars zijn! Ik kan bewijzen dat Tedros op de troon hoort –’

‘Wat gebeurd is, is gebeurd,’ zei de Vrouwe van het Meer. ‘Mijn loyaliteit ligt bij de koning.’

Ze zonk dieper onder water.

‘Zou de ware koning Merlijn iets aandoen?’ riep Agatha. ‘Zou de erfge-

naam van Arthur zijn belofte aan jou verbreken en je zo achterlaten? Je zegt dat Excalibur geen fouten maakt, maar jij hebt Excalibur gecreëerd, en jij hebt ook een fout gemaakt. Dat weet je. Moet je jezelf zien! Als je blijft. Luister naar me. De Waarheid is een Leugen geworden, en Leugens zijn ineens de Waarheid. Goed en Kwaad zijn hetzelfde geworden. Een Leeuw en een Slang hebben samengespannen om de kroon te stelen. Zelfs jouw zwaard weet niet meer wat iemand tot een koning maakt. Ergens diep vanbinnen weet je dat ik de Waarheid spreek. De échte Waarheid. Het enige wat ik van je vraag, is dat je me vertelt hoe de Slang eruitziet. Dat je me het gezicht laat zien van de jongen die je hebt gekust. Als je dat voor me doet, zal ik nooit meer terugkeren. Dezelfde overeenkomst die je met Merlijn hebt gesloten. En ik zweer je dat ik me daaraan zal houden.'

De Vrouwe van het Meer keek Agatha in de ogen. De nimf watertrappelde diep onder het oppervlak, haar gescheurde gewaad om haar heen uitgespreid als een dode kwal. Toen zakte ze naar de diepte van het meer en verdween.

'Née,' fluisterde Agatha.

Ze liet zich in de sneeuw op haar knieën vallen en drukte haar gezicht in haar handen. Ze had geen tovenaars, geen decanen, geen prins en geen vrienden om zich op te verlaten. Ze kon nergens naartoe. Er was niemand die haar kon helpen. En nu had ook de laatste hoop van Goed haar in de steek gelaten.

Ze dacht aan haar prins in zijn ketenen. Ze dacht aan Rhian die Sophie vastgreep, zijn bruid en zijn gevangene. Ze dacht aan de Slang, die naar haar loerde in het kasteel, alsof dit nog maar het begin was.

Het meer begon te borrelen.

Ze keek tussen haar vingers door en zag een rol perkament naar zich toe zweven.

Met een versnelde hartslag griste ze de rol uit de lucht en trok hem open.

De Vrouwe had haar een antwoord gegeven.

'Maar... Maar dit kán niet...' stamelde ze, opkijkend naar het meer.

Het bleef echter oorverdovend stil.

Ze knipperde met haar ogen en keek weer naar de natte rol: een krachtige inkttekening van een beeldschone jongen.

Een jongen die Agatha kende.

Verbijsterd schudde ze haar hoofd.

Want ze had de Vrouwe van het Meer gevraagd om het gezicht van de Slang te tekenen. De Slang die de Vrouwe had gekust en haar aan haar lot had overgelaten. De Slang die Agatha's vrienden had vermoord en zich achter een masker had verstoppt. De Slang die zijn krachten met die van Rhian had gebundeld en hem koning had gemaakt.

Alleen had de Vrouwe van het Meer het gezicht van de Slang niet getekend.

Ze had het gezicht van Rhian getekend.